

Паніум - Номер вісім

Огляд третьої лінії

Jeff Pippenger

2025-03-17

Селевк III Керавн недовго правив як цар з 226 до 223 р. до н. е., перш ніж його було вбито або він помер за таємничих обставин. Селевк III був безпосереднім попередником Антіоха III. Два брати являють собою «синів» десятого вірша, і вони представляють Рейгана і Буша у 1989 році.

А сини його збудяться й зберуть велику силу військ; і один неодмінно прийде, і прорветься та пройде; тоді він повернеться й збудиться аж до його твердині. Даниїла 11:10.

Десятий вірш є третім рядком і він означає «час кінця» у 1989 році. Він поєднується із сороковим віршем одинадцятого розділу та з восьмим віршем восьмого розділу книги Ісаї. Зв'язок цих трьох віршів вказує, що одинадцятий вірш представляє сучасну війну в Україні, де Путін і Зеленський є антагоністами, представленими в битві при Рафії, описаній в одинадцятому вірші. Дванадцятий вірш визначає наслідки війни в Україні та долю Путіна. Вірші з тринадцятого по п'ятнадцятий — це битва при Паніумі.

Тема десятого вірша — «час кінця», і відповідно до принципів, пов'язаних із розпечатуванням істини в «час кінця», у ньому, попри те що це лише один вірш, представлено безліч пророчих ліній. Десятий вірш окреслює початок прихованої історії сорокового вірша, який знаменує початок руху третього ангела та запечатування ста сорока чотирьох тисяч.

Цей вірш пов'язує «сім разів» у Левіті 26, як це визначено у видінні, що починається в сьомому розділі книги Ісаї. Цей зв'язок позначає поєднання божественного з людським, що є завершенням таємниці благочестя під час звучання сьомої сурми, яка є третім горем ісламу.

Цей вірш позначає 1989 рік як час кінця і, завдяки зв'язку із «сімома часами» двадцять шостого розділу Левіта, включає основоположну істину Вільяма Міллера та бунт 1863 року. Цей вірш розпочинає приховану історію сорокового вірша. Отже, це необхідний елемент помноження знання, яке приходить у час кінця в 1989 році, і починає пророчу ілюстрацію зовнішніх подій, що складають приховану історію сорокового вірша, а через свій зв'язок із «сімома часами» також визначає внутрішні події в історії між 1989 роком і недільним законом.

Число десять — символ випробування, а зв'язок віршів із видінням Ісаї сім наголошує на розумінні істини.

Бо головою Сирії є Дамаск, а головою Дамаска — Рецін; і за шістдесят і п'ять років Єфраїм буде розбитий так, що не буде народом. А головою Єфраїма є Самарія, а головою Самарії — син Ремалії. Якщо не повірите, то не встоїте. Ісаїя 7:8, 9.

Ви не встоїте, якщо не повірите, що «голова» означає столичне місто (Самарію й Дамаск) і царя (Реціна та Пекаха, сина Ремалії). Якщо ви не розумієте цих трьох взаємозамінних символів у контексті Ісаї, восьмого розділу, восьмого вірша (що є тим самим видінням, що й сьомий розділ), то ви не зможете ідентифікувати Путіна й Росію як царя півдня у віршах з одинадцятого по п'ятнадцятий.

Отож, ось Господь наводить на них води ріки, сильні й численні, — самого царя Ассирії та всю його славу; і вона підніметься над усіма своїми річищами й перейде через усі свої береги. І вона пройде через Юду; розлілється й перейде, сягне аж до ший; а розпростерті його крила наповнять широчінь твоєї землі, о Еммануїле. Ісаїя 8:7, 8.

Темою десятого вірша є трьохетапний випробувальний процес, який починається в час кінця і веде до закриття випробувального часу при недільному законі.

І він сказав: Іди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова закриті та запечатані аж до часу кінця. Багато хто очиститься, вибілється й буде випробуваний; а безбожні чинитимуть безбожно; і жоден із безбожних не зрозуміє, а мудрі зрозуміють. Даниїла 12:9, 10.

У «час кінця» книга Даниїла «розпечатується», і починається трьохетапний процес випробування, представлений словами «очищені, вибілені та випробувані». «Мудрі» розуміють, «беззаконні» не розуміють. Їхня відсутність розуміння, так само як і брак олії в притчі про десять дів, призводить до їхньої загибелі.

Мій народ гине через брак пізнання: бо ти відкинув пізнання, то й Я відкину тебе, щоб ти не був Мені священиком; бо ти забув Закон Бога свого, то й Я забуду дітей твоїх. Осія 4:6.

Слова «Мій народ» означають завітний народ, і цей завітний народ буде відкинутий і знищений через «брак знання». Недільний закон у Сполучених Штатах є віхою, де щось забувається або згадується. «Пам'ятай день суботній» є теперішньою істиною у той момент. Саме там згадується блудниця Тиру. Саме там Бог згадує гріхи Вавилона в Об'явленні.

І почув я інший голос із неба, що казав: Вийдіть із неї, народе Мій, щоб ви не стали учасниками її гріхів і щоб ви не зазнали її кар. Бо гріхи її дійшли аж до неба, і Бог згадав її беззаконня. Відплатіть їй так, як і вона відплатила вам, і дайте їй удвічі за її діла; у чашу, яку вона наповнила, налейте їй удвічі. Об'явлення 18:4-6.

Саме там діти, тобто пророче останнє покоління лаодикійського адвентизму, відтинаються. Саме там ті, кого Даниїл називає "нечестивими", виявляють, що вони "забули" Божий закон, а та частина Божого закону, яку вони забули, — це Божі пророчі правила або закони. Контекст чітко показує, що їм бракує "пізнання", яке примножується, коли з книги Даниїла знято печатку. Даниїл протиставляє "мудрих" "нечестивим", а Ісус — "мудрих дів" "нерозумним дівам". Амос називає той самий клас "вродливими дівами" — тими, хто не

може знайти пророче послання, представлене сходом, північчю та морями.

Ось, настають дні, говорить Господь Бог, коли Я пошлю на землю голод, — не голод хліба і не спрагу води, але голод слухання слів Господніх. І будуть вони блукати від моря до моря, і від півночі аж до сходу бігатимуть туди й сюди, шукаючи слова Господнього, та не знайдуть його. Того дня знемагатимуть від спраги вродливі діви та юнаки. Ті, що клянуться гріхом Самарії і кажуть: «Живий бог твій, о Дане!» та: «Живий звичай Беер-Шеви!», — і вони впадуть і більше не встануть. Амос 8:11–14.

Послання, яке вони не можуть знайти, представлене тим, де вони його шукають, коли вони «блукать від моря до моря і від півночі аж до сходу». Амос каже, що ці «вродливі діви» переживають «голод» на слухання «Слова Господнього», і що «того дня вони бігатимуть туди й сюди, щоб шукати Слово Господнє, та не знайдуть його». Послання, яке було розпечатане з книги Даниїла за часу кінця у 1989 році на виконання сорокового і десятого віршів одинадцятого розділу, підсумовано в останніх двох віршах одинадцятого розділу.

Але вісті зі сходу й півночі стривожать його; тому він вирушить у великій люті, щоб нищити й цілковито погубити багатьох. І поставить намети свого палацу між морями на славній святій горі; але прийде кінець йому, і ніхто йому не допоможе. Даниїла 11:44, 45.

Нерозумні, праведні та злі діви, яким бракує олії, та послання сходу, півночі й морів, яке відкинуло знання та Божий заповіт і Закон, згадуються Богом під час недільного закону. Три битви зображені у віршах від десятого до п'ятнадцятого. Я розділяю ці три битви на три історії, але разом вони також утворюють лінію, бо десятий вірш відкриває «час кінця» і тому започатковує триетапний випробувальний процес.

Десятый вірш пов'язаний із «сімома часами» двадцять шостого розділу Книги Левіт і, отже, з підвалинами адвентизму та працею Вільяма Міллера. Другий із трьох кроків — це візуальне випробування, яке почалося, коли відкрилося світло одинадцятого вірша і почалася війна в Україні. Другий іспит є візуальним і являє собою випробування нашої здатності розпізнавати поточні події у світлі Божого пророчого Слова. Третій іспит — це битва при Паніумі з п'ятнадцятого вірша, де ім'я Симона Барйони було змінено на Петра, що позначило запечатування ста сорока чотирьох тисяч безпосередньо перед закриттям випробувального часу при недільному законі шістнадцятого вірша.

Коли ми розглядаємо появу Антіоха Великого в кожній із трьох битв, представлених у віршах 10, 11 і 15, ми також бачимо в історії, викладеній у віршах з 9-го по 16-й, злет і падіння лжепророка біблійного пророцтва.

Вірші з першого по четвертий визначають піднесення і падіння влади дракона. Вірші дев'ятий і десятый відповідно вказують на 1798 і 1989 роки, і таким чином вірші з дев'ятого по шістнадцятий визначають піднесення і падіння лжепророка. Вірші з сорокового по сорок п'ятий зображують піднесення і падіння звіра. Вірші дев'ятий і десятый також узгоджуються з двома «часами кінця» у сороковому вірші — у 1798 і 1989 роках.

Сестра Вайт ясно повідомляє нам, що неправильне розуміння «часу кінця» спричиняє плутанину щодо того, де застосовувати пророцтва.

«Багато хто робить те саме сьогодні, у 1897 році, бо вони не мають досвіду у випробувальній істині, що міститься у вістках першого, другого та третього ангела. Є й такі, що досліджують Писання, шукаючи доказів того, що ці вістки ще в майбутньому. Вони збирають свідчення на користь істинності цих вісток, але не надають їм належного місця в пророцькій історії. Тому такі наражаються на небезпеку ввести людей в оману щодо їхнього розташування. Вони не бачать і не розуміють часу кінця, ні того, коли слід віднести ці вістки. День Божий наближається крадькома, а уявні мудрі й великі мужі теревенять про «вищу освіту», яка, на їхню думку, походить від обмежених людей. Вони не знають ознак приходу Христа чи кінця світу.» Проповіді та бесіди, т. 1, с. 290.

Темою десятого вірша є «час кінця», і в одинадцятому розділі окреслено кілька «часів кінця». Якщо ви «не бачите й не розумієте» «часів кінця» в одинадцятому розділі, то не знатимете, коли «відшукати послання». Вона каже: «є такі, що досліджують Писання», і, як і у всіх пророків, її слова звернені до останніх днів, тож в останні дні ті, кого вона окреслює, — це група, яка не розуміє часу кінця, тож вони також є Амосовими «вродливими дівами», які падають і ніколи більше не встануть.

В одинадцятому розділі, у першому вірші, Дарій і Кір стоять разом, щоб позначити час кінця у 1989 році. Коли Птолемея вирушив до Вавилону і відвів північного царя в полон до Єгипту в 246 році до н. е., що, своєю чергою, типологічно вказує на 1798 рік, як показано у віршах із сьомого по дев'ятий, це був «час кінця». Десятий вірш — це «час кінця» у 1989 році.

1798 рік — це кінець двох тисяч п'ятисот двадцяти років розсіяння проти північного царства Ізраїлю, яке почалося 723 року до н. е. Тисяча двісті шістьдесят років потому, у 538 році, папство панувало протягом тисячі двохсот шістьдесяти років до 1798 року. 1798 рік — це «час кінця», бо це кінець семи часів, а також тисячі двохсот шістьдесяти років, а також тисячі двохсот дев'яноста років з дванадцятого розділу Даниїла. 1798 рік — це «час кінця», і тому 538 рік також є «часом кінця». 538 рік — це кінець тисячі двохсот шістьдесяти років, коли язичництво попірало Божу святиню та Його воїнство, що передувало тому, як папство робило ту саму справу протягом такого самого часу.

538 символізує утвердження влади папства і таким чином символізує повторне утвердження влади папства за недільного закону. Недільний закон визначає «час кінця». Отже, вірш шістнадцятий, а також вірш перший, вірші з сьомого по дев'ятий і вірш десятий усі позначають «час кінця». Цю істину мають розуміти ті, хто знає, коли розташовувати послання в часі. Помпей виконав шістнадцятий вірш, коли захопив Єрусалим. Його наступниками були Юлій Цезар, Август Цезар і Тиберій Цезар. Народження Ісуса було «часом кінця», і воно відбулося за часів Августа Цезаря.

І на його місці постане у славі царства той, хто накладе податки; але за кілька днів він буде знищений, не в гніві й не в битві. Даниїла 11:20.

Двадцятий вірш додає до переліку «часу кінців» в одинадцятому розділі, як і Тіберіас Цезар, який правив під час розп'яття Христа.

І на його місце стане погорджуваний, якому не дадуть честі царства; та прийде він мирно й оволодіє царством лестощами. І війська будуть змиті перед ним, немов повинню, і будуть зламані; так, навіть князь заповіту. Даниїла 11:21, 22.

Хрест стоїть у центрі пророчого тижня, який Христос прийшов підтвердити для багатьох.

І він підтвердить завіт із багатьма на один тиждень; а посеред тижня він припинить жертву та приношення, і через поширення мерзот учинить спустошення аж до завершення; і визначене буде вилито на спустошеного. Даниїла 9:27.

Посеред тижня маємо початок і кінець, адже перші тисячу двісті шістьдесят днів закінчилися саме там, де почалися наступні тисячу двісті шістьдесят днів. Тиждень узгоджується із сімома часами розсіяння проти північного царства, яке уособлювало і язичництво, і папство, які попирали святиню та військо.

Тоді я почув, як один святий говорив, а інший святий сказав тому святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та про беззаконня спустошення, щоб і святиня, і військо були віддані на потоптання? Даниїла 8:13.

538 — це "час кінця" і збігається з хрестом, який також є завершенням пророчого періоду. 538 і хрест слугують двома свідками того, що і початок, і кінець пророцтва у пророчому сенсі позначені як "час кінця".

Вірші двадцять перший і двадцять другий, вірш двадцятий, вірш шістнадцятий, вірш десятий, вірші від сьомого до дев'ятого і вірш перший — усі позначають «час кінця». Вірш двадцять третій вказує на союз, який юдеї-маккавеї уклали з язичницьким Римом у 161–158 рр. до н. е. Історія династії Хасмонейів від їхньої першої битви до її завершення руйнуванням Єрусалима в 70 р. н. е. символізує відступницький протестантизм у Сполучених Штатах, що починається 1844 року, коли завершується часове пророцтво, а отже настає «час кінця», і завершується недільним законом, який представлений 70 р. н. е.

Двадцять третій вірш визначає «час кінця» в 167 р. до н. е. під час битви при Модейні, а також у 70 р. н. е.; ці дві події, відповідно, типологічно вказують на 1844 рік і на недільний закон. Двадцять третій вірш, вірші двадцять перший і двадцять другий, вірш двадцятий, вірш шістнадцятий, вірш десятий, вірші з сьомого по дев'ятий і вірш перший — усі позначають «час кінця».

Двадцять четвертий вірш визначає триста шістдесятирічне панування язичницького Риму, тим самим позначаючи і початок у 31 р. до н. е., і завершення у 330 р. як «час кінців». Двадцять сьомий і двадцять дев'ятий вірші визначають і початок, і завершення того періоду, тож двадцять четвертий вірш, двадцять сьомий вірш, двадцять дев'ятий вірш, двадцять третій вірш, двадцять перший і двадцять другий вірші, двадцятий вірш, шістнадцятий вірш, десятий вірш, вірші з сьомого по дев'ятий і перший вірш — усі позначають «час кінця».

Вірш тридцять перший визначає 538 рік, коли була поставлена «мерзота спустошення», а вірші тридцять шостий і сороковий визначають 1798 рік як «час кінця». 538 у вірші тридцять першому та 1798 у віршах тридцять шостому і сороковому, вірші двадцять сьомий і двадцять дев'ятий, вірш двадцять четвертий, вірш двадцять третій, вірші двадцять перший і двадцять другий, вірш двадцятий, вірш шістнадцятий, вірш десятий, вірші із сьомого по дев'ятий і вірш перший — усе це позначає «час кінця».

"Час кінця" згадується тринадцять разів до вірша сорок першого, який є недільним законом і ще одним "часом кінця", як і вірш сорок п'ятий, коли Папа Римський приходить до свого кінця, і ніхто не допоможе йому. П'ятнадцять разів "час кінця" згадується в одинадцятому розділі. Тема десятого вірша — "час кінця". Він представляє істини, які розкриваються у час запечатуння ста сорока чотирьох тисяч.

Продовжимо в наступній статті.